

מ"ת 42853/12/23 - מדינת ישראל נגד חליל קרעין, אנס גמל (עוצר)

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 42853-23-12 מדינת ישראל נ' קרעין(עוצר) ואה'
תיק חיצוני: 550645/2023

לפני כבוד השופט אריאל סלטן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים 1. חליל קרעין
2. אנס גמל (עוצר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרם של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

נגד המשיבים הוגש כתוב אישום המיחס להם ביצוע עבירות של התפרצויות למגורים/תפילה לבצע עבירה בצוותא - עבירה לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק"), החזקת מכשירי פריצה בצוותא - עבירה לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29(א) לחוק, ניסיון תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק, היזק לרכוש בצד בצוותא - עבירה לפי סעיף 452 יחד עם סעיף 29(א) לחוק. למשיב 2 מוחסת בנוסף גם עבירה של נחיגה ברכב שניתנה עליו הودעת אי שימוש - עבירה לפי סעיף 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 15.12.2023 סמוך לשעה 18:30 הגיעו המשיבים, ברכב מסווג יונדיי שנשא לוחית זיהוי מזויפת, לבתו של המתלון, כשברטותם כלי פריצה. אחד מהמשיבים פרץ לבתו של המתלון דרך חלון חדר השירותים, לאחר שפרק את הרשת שהיתה מותקנת בו, בעוד המשיב الآخر המתין ברכב. המתلون הגיע למקום, הבחן במשיב שבבתו, וצעק: "גנב בבית, עוף החוצה". המשיב שהיה בתוך הבית קופץ מהחלון, זרק כסא אל עבר המתلون, ונכנס לרכב שבו המתין לו המשיב האחר.

טענות הצדדים

ב"כ המשיב 1, עו"ד טלי רזניק, טענת כי אומנם קיימות ראיות לכואורה להוכחת המיחס למשיב 1 בכתב האישום, ואולם יש בחומר הראיות חולשה ראייתית. לדבריה, אין בחומר הראיות ראייה פוזיטיבית שהמשיבים הם אלה שפרצו

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - loi © verdicts.co.il

לבתו של המתלון, שכן המתלון הבחן בפורץ בביטו, הבחן בפורץ קופץ מחלון השירותים, אך אז איבד קשר עין עם הפורץ, ולאחר מכן ראה את הרכבם של המש��בים, והסיק כי מדובר בפורצים. עוד טוענת ב"כ המש��ב 1 כי לא נמצאו טביעות אצבע בחלון שדרכו נכנס הפורץ ובכיסא שנזרק אל עבר המתלון. בנוסף, טוענת ב"כ המשﬁב 1 כי המתלון ציין שברכב היו שלושה אנשים, בעוד שכחהרכב נוצר על ידי השוטרים, היו בו שני המשﬁבים בלבד.

ב"כ המשﬁב 2, עוזי מואנס יונס, מאשר קיומן של ראיות לכואורה נגד המשﬁב 2 ביחס לעבירה של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודיעת או שימוש, ומוסיף כי ביחס ליתר העבירות אין ראיות לכואורה להוכחתן. לדבריו, איicon הטלפון של המשﬁב 2 מציב אותו במרחק של כקילומטר ממוקם הפריצה. כמו כן, טוען ב"כ המשﬁב 2 כי לשני המשﬁבים היו סימני זיהוי ייחודיים - המשﬁב 1 לבש חולצה שחורה עם כתוב לבן, והמשﬁב 2 מגובס בידו - ואולם בחומר הראיות אין תיאור של מי מהמשﬁבים. עוד טוען ב"כ המשﬁב 2, ביחס לגרסאותיהם של המשﬁבים, כי ככל שמדובר בגרסאות שקריות, הרי שיש בכך לחזק ראיות לכואורה קיימות, ואולם במקום שאין ראיות לכואורה, אין לגרסאות שקריות לחזק דבר.

ב"כ המבוקשת, עוזי ליאור חיים סלוצקי, טוענת מנגד כי בידי המבוקשת ראיות לכואורה להוכחת כל המיוחס למשﬁבים בכתב האישום. לדבריה, מהודעת המתלון עולה כי כשהוא הגיע לביתו הוא הבחן בפורץ בביתו, והוא קרא לו לצאת, הפורץ יצא והשליך לעברו כסא, המתלון ראה אותו קופץ מעל הגדר ונכנס לרכב. עוד טוענת ב"כ המבוקשת כי המתלון לא איבד קשר עין עם הפורץ, ראה אותו נכנס לרכב, בו היה אדם נוסף, מסר את מספר הרישוי של הרכב, ופחות משעותיים לאחר מכן נתפסו המשﬁבים ברכב שכברשותם כל' פריצה. בנוסף טוענת ב"כ המבוקשת כי מתייעוד מצלמות עין הנצ' עליה כי הרכב בו נסעו המשﬁבים הגיע לאזור האירוע ועזב אותו תוך זמן קצר, וכן כי המשﬁבים מאוכנים באזור האירוע. לבסוף טוענת ב"כ המבוקשת כי גרסאותיהם של המשﬁבים שקריות ומוכיחות את הראיות לכואורה.

דין והכרעה

לאחר שהקשบทי קשב רב לטיעוני ב"כ הצדדים, ועינתי בתיק החקירה, הגיעו לכל מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפני כדי לבסס תשתיית ראייתית לכואורת הרשות המשﬁבים במיוחס להם בכתב האישום, וכי אין בחומר הראיות כל חולשה.

כידוע, לצורך החלטה בדבר קיומה של תשתיית ראייתית לכואורת הרשות נאשם במשפט, אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בכל הקשור לשאלת מהימנות עדים (בש"פ 1597/2015 **מדינת ישראל נ' ابو סעב** (11.03.2020)). כמו כן, אין בית המשפט נדרש, בשלב זה, לטענות בדבר הגנה מן הצדק (בג"ץ 230/07 **עתון נ' מדינת ישראל** (01.03.2007)), אכיפה בררנית (בש"פ 7148/12 **כנאננה נ' מדינת ישראל** (14.10.2012)) או אי חוקיות פועלות המשטרה (בש"פ 5966/15 **אבי סאלח נ' מדינת ישראל** (06.10.2015)). די בכך שבית המשפט מסתכנע בדבר קיומו של פוטנציאל ראייתי להרשות הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (בש"פ 3144/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.06.2020)).

מהודעתו של המתלון עולה כי המתלון ראה את מי שפרץ לבתו נכנס לרכב בו נתפסו המשﬁבים זמן קצר לאחר מכן.

בהתדרתו מיום 15.12.2023 הוא תיאר את שהתרחש כך: "הגענו הביתה ראיינו מבוחץ אוור מתרוצץ בבית הבניין שיש גנב צרחות בטירוף' גנוב בבית עופי החוצה' וקפץ מהחלון החוצה. ראיינו אותו ותוך כדי מנוסה זרק עלי כסא גינה וקפץ מעל החומה רצתי לכਬש **הוא** קפץ לתוך הרכב וכתבתית את המספר רכב". [ההדגשה אינה במקור]. בתדרתו מיום 17.12.2023 חזר המתلون ותיאר את שהתרחש כך: "כשאני הגיעו הביתה **הוא** קפץ מהחלון והחל במנוסה לצד המערבי, שם יש חומה קטנה. כשהוא קפוץ נעצרה מכוניות באמצעות הכביש והוא השיגו רצתי בחזרה אל הכביש לנסות לתפוס אותו משם ומולו לפתח נעצרה מכונית באמצעות הכביש **שהוא** רשמתי את המספר שלו והעברתי למשטרה [...]. הרכב עמד וחיכה ממש צמוד לבייתי באמצעות הכביש **שהוא** קפץ מהחלון ומהחומה **הוא** ברוח לתוך הרכב הלבן". [ההדגשות אין במקור] (ש' 22-28). על אף שהמתلون אינו מספק תיאור של הפורץ, שכן לדבריו היה חשוך, הוא חוזר ואומר, בשתי ההזדמנויות, כי הוא ראה את האיש שפרץ לבתו קופץ לתוך הרכב, שבו לאחר מכן נתפסו המשיבים.

בשלב זה של ההליך בית המשפט אינו יכול ואני נדרש לקבוע ממצאי מהימנות, וענין זה מקומו להתרבר בהליך העיקרי.

כמו כן, מתיעוד מצלמות עין הנז עולה כי הרכב בו נתפסו המשיבים נכנס לרעננה דרך מחלף בן גוריון בשעה 17:30, יצא ממנה דרך מחלף בן גוריון בשעה 18:41, כאשר האירוע המשטרתי בעקבות הדיווח של המתلون על אודוט הפורצים שההסתלקו מהמקום ברכב, נפתח בשעה 18:39. כמו כן, ממחקרים התקשורתיים שנמצאים בתיק עליה כי בין השעות 18:37-18:30 המשיב 2 באזרע רחוב היובל ברעננה, הסמוך לבתו של המתلون, ובהמשך באזרע שדה דרום רעננה, כביש 531. נתונים אלה מתיישבים עם הטענה כי המשיבים הם אלה שפרצו לבית המתلون.

באשר לגרסתויהם של המשיבים, צודק ב"כ המשיב 2 כי שקרים נאשים יכולים לחזק ראיות לכואורה שקיימות נגדו, אך אין בהם כדי לייצר ראיות לכואורה יש מאין. ואולם במקורה שלפני, גרסתו של המתلون יחד עם תיעוד מצלמות עין הנז ומחקרים התקשורתיים, מהווים ראיות לכואורה לכך שהמשיבים הם אלו שפרצו לבתו של המתلون, כך שככל שגרסתויהם של המשיבים שקרים, הרי שיש בהן כדי לחזק את הראיות לכואורה.

גרסתויהם של המשיבים אין מתיישבות עם הראיות האובייקטיביות שבחומר הראיות. כאמור הרכב בו נתפסו המשיבים תועד במלמולות עין הנז בכניסה לעיר רעננה וביציאה ממנו. לגרסת המשיב 1 הוא היה בבתו באור יהודה, המשיב 2 אסף אותו מביתו והם נסעו לירושלים. גם לגרסת המשיב 2 הוא נסע מירושלים לאור יהודה, אסף את המשיב 1 והם נסעו בחזרה לירושלים. ואולם, איכון מכשיר הטלפון של המשיב 2 מלמד כי המשיב 2 כלל לא היה באור יהודה, וכי הוא נסע מירושלים לרעננה. המשיב 2 מוסר אומנם כי במשך שעה הוא התבבלב בדרך ואינו יודע היכן הוא היה, אך הוא טוען כי בחודש האחרון, עבר למעצרו, והוא לא היה ברעננה. האפשרות שהמשיב 2, בדרך מירושלים לאור יהודה, התבבלב בדרך והגיע לרעננה היא בלתי סבירה, ואני עולה בקנה אחד עם הראיות, שכן כאמור לעיל המשיב 2 לא היה באותו יום באור יהודה. בנוסף, טוען המשיב 2 כי הוא נסע לירושלים דרך כביש 6 בעוד איכון הטלפון מלמדים כי הוא נסע בדרך אחרת.

למעשה, טענת ב"כ המשיבים היא כי בבדיקה באותה הזמן שהפורץ קופץ מעל לחומה בבית המתلون, הגיע למקום הרכב,

בו לאחר מכן נתפסו המשיבים, עצר באמצע הכביש, אחד מהמשיבים, שהיה במקום שלא כל קשור לפריצה, קופץ לתוכו - למושב האחורי, והרכב נסע מהמקום, בעוד הפורץ, שקופץ מעל החומה לאוטו מוקם בו עצר הרכב, נעלם. לא זו בלבד שטענה זו אינה מתישבת עם דברי המתלון, שכאמור טוען כי ראה את מי שפרץ לביתו קופץ לתוך הרכב, בו לאחר מכן נתפסו המשיבים, הרי שמדובר בטענה שאף אם היא אפשרית, היא בלתי סבירה. כמו כן, טענה זו מקפתה בתוכה את ההנחה שני המשיבים משקרים, וכייצרת גרסה עובדתית שלא טעונה על ידם. המשיבים אינם טוענים שנכחו באותו מקום, אך נוכחותם הייתה תמיימה, אלא טוענים כי הם כלל לא היו במקום, וכי המשיב 2 אסף את המשיב 1 מאור יהודה והם נסעו לכיוון ירושלים.

סוף דבר

לנוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלול מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפני כדי לבסס תשתיית ראייתית לכאורה להרשות המשיבים במיחס להם בכתב האישום, ואין בחומר הראות כל חולשה ראייתית.

ניתנה היום, כ' בטבת תשפ"ד, 01 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.